

سیران کشورهای اسلامی و اتحادیه عرب در دوحه گردهم آمدند

نشست اضطراری عاکیه متجاوز

♦ پزشکيان: ترور بستهاى حاکم بر تل آویو جری تر شده‌اند

صفحه ۱

تهران، تروئیکا و واشنگتن چگونه می‌اندیشند؟

فشار بر ایران در ظرف زمانی مکانیسم ماشه

مکانیسم ماشه بار دیگر به محور اصلی گفت‌وگوهای ایران و اروپا بدل شده‌است، اما روایت تهران و بروکسل از این سازوکار به دو مسیر متفاوت می‌رود. اروپا شروطی برای تمدید یا لغو اسنپ‌یک مطرح کرده که عباس عراقچی آن را «غیر واقعی و غیر معقول» دانست و در همان حال به تروئیکا هشدار داد که اگر دکمه ماشه را فشار دهند «همه چیز را از دست خواهند داد.»

چند روز مانده به تصمیم نهایی اروپا، وزیر خارجه ایران در توصیه‌ای به تروئیکا نوشت: «مسئله تنها این نیست که سه کشور اروپایی هیچ حق قانونی، سیاسی یا اخلاقی برای فعال کردن سازوکار «سنپ‌یک» ندارند، حتی اگر این حق را هم داشتند حکایت «استفاده نکنی از دستت رفته» اینجا کارایی ندارد.» این تعبیر نشان می‌دهد که ایران می‌خواهد اروپا را در موقعیتی معکوس قرار دهد؛ جایی که ابزار فشار پس از کاربردهای عملیاتی به جای بازدارندگی به عامل انزوای سیاسی بدل می‌شود. همزمان دبیرخانه شورای عالی امنیت ملی ایران در بیانیه‌ای اعلام کرد ترتیبات امضا شده با رافائل گروسی در قاهره مشروط به نظر این شورا در هر مرحله است و اگر اقدامی خصمانه علیه ایران انجام شود (از جمله بازگرداندن قطعه‌نامه‌های مختومه) اجرای این ترتیبات متوقف خواهد شد. این بیانیه در واقع استقلال نهادی تهران را تثبیت کرد و نشان داد که همکاری با آژانس در قالبی چندلایه تعریف شده است: لایه فنی که گروسی بر آن تأکید دارد و لایه امنیتی-سیاسی که شورای عالی امنیت ملی بر آن نظارت می‌کند. به بیان دیگر، ایران به جای آنکه «دیپلماسی فنی» را تابع اعتماد سیاسی بداند، آن را مشروط و برگشت‌پذیر کرده است.

شرح در صفحه ۱

تابوی موتورسواری زنان ایرانی در حال شکستن

نوای موتور؛ نوای استقلال و شخصیت یابی بانوان

صفحه ۲

هشدار پلیس فتا درباره ترویج رفتارهای مخاطره آمیز در فضای مجازی

برخورد با مروجان چالش

«عقاب خونی»

صفحه ۳

سقف ۲۵ درصدی افزایش اجاره خانه رعایت می‌شود؟

بازار مسکن و قوانین کاغذی!

صفحه ۴

وزیر خارجه اتریش می‌خواهد میانجی مذاکرات هسته‌ای ایران باشد

جاه‌طلبی‌های یک کشور غربی «بی‌طرف»

برای منافع آشکاراً طرفدار روسیه. حزب راست افراطی آزادی اتریش، تفسیری سنگین‌رانه از بی‌طرفی را ترویج کرده و با کمک‌های غیرنظامی به اوکراین و تحریم‌ها علیه روسیه مخالفت کرده است. این حزب در انتخابات فدرال ۲۰۲۴ بیشترین آرا را کسب کرد، اما از تشکیل دولت به یک ائتلاف میانه رو شامل محافظه‌کاران، سوسیال دموکرات‌ها و لیبرال‌های مایلن-رابزینگر بازماند.

وین همچنان میزبان اکوسیستمی از وکلا و مشاوران است که عمدتاً به مشتریان روسی خدمات می‌دهند. برخی از ثروتمندترین افراد روسیه در این کشور کوهستانی دارای ملک هستند، و بانک بین‌المللی رایف‌ایزن (Raiffeisen Bank International AG) مستقر در وین به دلیل عدم فروش واحد خود در روسیه با انتقاد مواجه شده است.

یکی از منتقدان برجسته سیاست خارجی مایلن-رابزینگر، کارین کنایسل، وزیر امور خارجه سابق اتریش از حزب آزادی است که از آن زمان به روسیه نقل مکان کرده و ریاست یک اندیشکده وابسته به دولت را بر عهده دارد. کنایسل، به همراه دیمیتری مدودف، رئیس‌جمهور سابق روسیه، ادعا می‌کنند که هرگونه تغییر در بی‌طرفی قانون اساسی اتریش نیازمند توافق کشورهای امضاکننده، از جمله روسیه، برای اصلاح قرارداد دولتی سال ۱۹۵۵ است.

مایلن-رابزینگر این استدلال‌ها را از نظر تاریخی نادرست دانست و گفت که اتریش پس از پیوستن به اتحادیه اروپا در سال ۱۹۹۵، با همکاری دفاعی نزدیک‌تر سال ۱۹۵۵ است.

او گفت: «فقط مردم اتریش هستند که تصمیم می‌گیرند اتریش چه نوع استراتژی و سیاست امنیتی را دنبال کند.»

بی‌طرفی به طور جدی مورد سوال قرار نگرفته است. با این حال، رویکرد اتریش سولاتی را پدید آورده‌است. مناطق غربی اوکراین که با حملات موشکی و پهپادی روسیه روبرو بوده‌اند، به وین نزدیک‌تر هستند تا برگزن، پایتخت استان فورارلبرگ اتریش در نزدیکی مرز سوئیس. این کشور عملاً برای حفاظت از خود در برابر تجاوز روسیه به تضمین‌های امنیتی ناتو برای اسلواکی و مجارستان همسایه متکی است و سالانه حدود ۱ درصد از تولید ناخالص داخلی خود را صرف دفاع می‌کند، عددی معادل یک پنجم هزینه نسبی لهستان.

مایلن-رابزینگر گفت: «ما عضو ناتو نیستیم و من موافق پیوستن به ناتو نیستم. آنچه باید درباره آن صحبت کنیم، تطبیق استراتژی امنیتی خود با واقعیت‌های جدید است، و نه سوء استفاده از اصطلاح بی‌طرفی به عنوان پوششی

بلومبرگ در گزارشی از تلاش‌های بئات مایلن-رابزینگر، وزیر امور خارجه اتریش برای تبدیل کردن این کشور اروپایی به یک کانون دیپلماسی برای حل و فصل منازعه‌های جاری جهانی پرداخته‌است. به نوشته بلومبرگ، امتیاز اصلی اتریش نسبت به همسایگانش، یعنی خودداری از پیوستن به ناتو، می‌تواند این کشور را به یک میانجی بی‌طرف در منازعه‌های مهم فعلی جهان تبدیل کند.

بلومبرگ می‌نویسد بئات مایلن-رابزینگر، دیپلمات ارشد این کشور برای کسب کرسی در شورای امنیت سازمان ملل متحد کارزار انتخاباتی به راه انداخته، پیشنهاد میزبانی گفتگوهای صلح احتمالی بین روسیه و اوکراین را داده و برای بازگشت به میز مذاکره در مورد برنامه هسته‌ای ایران تلاش می‌کند.

تلاش‌های او از زمان تصدی مسئولیت در ماه مارس، به عنوان بخشی از یک دولت ائتلافی سه‌جانبه، به دنبال کمک به اتریش برای یافتن جایگاه خود در نظم نوین جهانی است. وین، که زمانی دروازه‌ای بین شرق و غرب اروپا بود، به دلیل طولانی‌ترین رکود خود از زمان جنگ جهانی دوم، و با شکل‌گیری مسیرهای مستقل توسط همسایگان کمونیست سابقش در سیاست بین‌الملل، اهمیت اقتصادی و سیاسی خود را از دست داده است. عدم عضویت در سازمان پیمان آتلانتیک شمالی (ناتو)، مانند کشور همسایه سوئیس، ممکن است به نفع اتریش باشد.

مایلن-رابزینگر ۴۷ ساله، در مصاحبه‌ای گفت: «عدم عضویت در ناتو یک مزیت است. این یک درک خاص است که همیشه باید به گفتگو پایبند بود.»

پیشنهاد او بر اساس تاریخ طولانی دیپلماسی وین استوار است. امپراتوری هابسبورگ از طریق ازدواج‌های استراتژیک، برخلاف جنگ‌افروزی، به یک قدرت اروپایی

مدیرعامل گروه فولاد مبارکه از آغاز عملیات توسعه میدان گازی «مدار» با سرمایه‌گذاری ۶۰۰ میلیون خبر داد و گفت: این پروژه با هدف افزایش تولید روزانه گاز تا سقف ۱۳ میلیون متر مکعب استاندارد و تولید ۴۰ هزار بشکه در روز میعانات گازی به مدت ۲۰ سال، گامی مهم در مسیر تأمین پایدار انرژی صنایع و ارتقای توان اقتصادی کشور و در راستای رشد سودآوری پایدار گروه فولاد مبارکه است.

سعید زرنندی، مدیرعامل گروه فولاد مبارکه در تشریح جزئیات این طرح در گفت‌وگو با خبرنگار شرق اظهار کرد: میدان گازی مدار که در عسلویه قرار دارد، با میزان درجای ۸/۹ تریلیون فوت مکعب و نسبت میعانات به گاز ۸۸ بشکه در هر میلیون فوت مکعب ، یکی از ظرفیت‌های ارزشمند کشور برای تأمین انرژی پایدار است.

وی در ادامه افزود: فولاد مبارکه با بهره‌گیری از توان فنی و مدیریتی، اجرای این پروژه را بر اساس مدل جدید قراردادی IPC برعهده گرفته که مزیت‌های قابل‌توجهی نسبت به قراردادهای بیع متقابل دارد.

مدیرعامل گروه فولاد مبارکه با اشاره به سناریوی منتخب توسعه پروژه خاطرنشان کرد: مطابق برنامه، ۲۰ حلقه چاه شامل ۱۹ چاه جدید و تعمیر یک حلقه چاه موجود در قالب ۸ کلاستر حفاری می‌شود.

خبر

معاون صنایع ماشین آلات و تجهیزات وزارت صمت تشریح کرد

گذار از فروش کالا به فروش تخصص؛ استراتژی جدید وزارت صمت برای فتح بازارها

در یک تغییر پارادایم راهبردی، وزارت صنعت، معدن و تجارت، صادرات خدمات فنی و مهندسی را به جایگاه جدیدی در دیپلماسی تجاری ایران ارتقا می‌دهد. سید حامد عاملی، معاون صنایع ماشین‌آلات و تجهیزات وزارت صمت، طی گفت‌وگویی از تبدیل «صنود تخصص» به موتور محرک جدید صنایع داخلی و تکمیل زنجیره ارزش ملی خبر داد.

دکتر عاملی؛ چشم‌انداز کلان وزارت صنعت، معدن و تجارت برای تحول در مدل صادراتی کشور چیست؟

- به دنبال تکلیف برنامه هفتم توسعه، باید یک تغییر نگرش اساسی از یک اقتصاد متکی به صادرات منابع خام یا کالا محور به سمت اقتصادی مبتنی بر «ارزش آفرینی بین‌المللی» داشته باشیم. هدف این است که به جای صدور کالاهای اولیه، «بسته‌های کامل راه‌حل» شامل دانش فنی، طراحی مهندسی، مدیریت پروژه و اجرا را به دنیا صادر کنیم. این مدل جدید، هم ارزآوری بسیار بالاتری دارد و هم کشور را در زنجیره ارزش جهانی ارتقا می‌دهد.

این استراتژی جدید، چه برتری‌ای نسبت به مدل سنتی صادرات دارد؟

- برتری اصلی در ایجاد «اثر ضربی تکاثری» است. وقتی یک ایرانی متخصص، پیمانکار احداث یک نیروگاه در کشوری دیگر شد، تنها خدمات مهندسی خود را نمی‌فروشد بلکه در واقع یک کاتالوگ متحرک از توانمندی‌های صنعتی ایران ایجاد می‌کند. پروژه مذکور به توریبن‌ها، کابل‌ها، تجهیزات برق و کنترل، مصالح ساختمانی و نرم‌افزارهای ساخت ایران نیاز خواهد داشت. بنابراین، یک صادرات خدماتی، به صورت خودکار، ده‌ها صادرات کالایی به همراه می‌آورد و برای صنایع داخلی امنیت و برنامه‌ریزی بلندمدت ایجاد می‌کند.

معیارهای شما برای انتخاب کشورهای هدف و اولویت‌بندی بازارها چیست؟

- ورود به این بازارها نیازمند یک نقشه راه دقیق و مبتنی بر داده است. وزارت صمت برای این مهم از یک ماتریس چندبعدی استفاده می‌کند که شامل این موارد است: اول، نیازسنجی؛ کشوری که برنامه توسعه زیرساخت دارد و نیازش با توانایی فنی ایران همخوانی دارد. دوم، تحلیل رقبا؛ باید دید در آن بازار چه کسانی حضور دارند و مزیت رقابتی ایران در قیمت، کیفیت یا سرعت اجرا چیست. سوم، زیرساخت مالی؛ توانایی بانک‌های کشور برای ارائه ضمانت‌نامه‌های بین‌المللی و تسهیل مبادلات ارزی، موردی کلیدی است. و چهارم، فرایند فرهنگ و جغرافیایی که ریسک اجرای پروژه را کاهش می‌دهد. از کدام حوزه‌های توانمندساز به عنوان پیشران این استراتژی نام می‌برید؟

- ایران در حوزه‌های متعددی دارای دانش فنی بومی و تجربه اجرایی بسیار ارزشمندی است. از جمله: انرژی با ساخت نیروگاه‌های حرارتی، برق‌آبی و تجدیدپذیر؛ صنایع نفت، گاز و پتروشیمی با طراحی و احداث پالایشگاه‌ها و مجتمع‌ها؛ صنایع معدنی مانند احداث کارخانه‌های فولاد و سیمان؛ همچنین مدیریت آب از سدسازی تا تصفیه خانه‌های آب و فاضلاب. این حوزه‌ها، موتورهای محرک اولیه این استراتژی خواهند بود.

نقش صنایع داخلی و به ویژه سازندگان ماشین‌آلات در این طرح چیست؟

- صنایع داخلی ذینفعان اصلی و شرکای استراتژیک ما هستند. مأموریت وزارت صنعت، معدن و تجارت این است که با صدور خدمات مهندسی، یک بازار پایدار، قابل پیش‌بینی و خارج از نوسانات داخلی برای محصولات آنان ایجاد کنیم. وقتی یک شرکت ایرانی در خارج از کشور پروژه را تکمیل می‌کند، از ماشین‌آلات و قطعات باکیفیت ایرانی استفاده کند. این امر به صنایع داخلی انگیزه و امکان برنامه‌ریزی برای ارتقای کیفیت و افزایش تولید را می‌دهد. در نهایت، اجرای موفق این استراتژی، ایران را در چه جایگاهی قرار خواهد داد؟

- اجرای این استراتژی، «برند مهندسی ایرانی» را به یک نشانه اعتماد و کیفیت در منطقه تبدیل خواهد کرد. این اتفاق، ایران را از یک بازیگر منفعل در بازارهای کالایی که قیمت‌گیرنده است (کنترلی بر قیمت محصولاتش ندارد و فقط باید قیمتی که خریداران جهانی تعیین می‌کنند را بپذیرد) به یک معمار فعال و تأثیرگذار در پروژه‌های زیرساختی و صنعتی جهان تبدیل می‌کند. این یعنی اشتغال‌زایی برای نیروهای متخصص، رونق برای صنایع داخلی و در نهایت، تثبیت یک جایگاه راهبردی در نقشه اقتصادی منطقه و جهان.